

ря съ заповѣдь да го хванатъ и живъ да му го доведатъ.

Потерята, водена отъ овчаря, бързо и безъ шумъ стигна до рѣтлината. Въ това време възстаникътъ, отъ голѣмата умора, дълбоко и спокойно спѣлъ. Той не вѣрваше, че неговиятъ братъ — българинъ, може да стане изменникъ.

Гората изведнажъ ечна отъ стотини гърла: „Прѣдай се, прѣдай се! . . .“ Възстаникътъ скочи, грабна пушката си и потърси мѣсто за избѣгване . . . Но, на пусто! . . . той бѣше отъ всички страни заграднъ . . . Спасение нѣма, а да се прѣдаде — не искаше . . . Той се скри добрѣ задъ единъ дебелъ букъ и изгърмѣ първиятъ куршумъ. Това бѣ отговорътъ на тѣхния викъ . . . Захвана се силна стрѣлба; потерята изпращаше градъ отъ куршуми, но нито единъ не сполучваше. Възстаникътъ по нарѣдко отговаряше, но всѣкога на месо.

Най-послѣ неговитѣ куршуми се привършиха, остана само единъ. Да го изпрати ли, или не?! . . . Жестока минута! . . . Тогава той падна на колѣнѣ, цѣлуна родната си земя, скочи и отпрати пушката си съ послѣдния куршумъ къмъ гърдитѣ си. „Сбогомъ, родино, бѣха послѣднитѣ му думи и куршумътъ прониза геройскитѣ гърди . . .

III.

На слѣдующия день бѣ празникъ. На широкия мегданъ въ срѣдъ селото К. се трупаха много хора. Тѣ гледаха една човѣшка глава, набочена на остъръ колъ. По хубавото лице и яс-